

Arcul vieții

Nicolae Nistor

ARCUL VIEȚII

autor Nicolae Nistor

Ploaie de toamnă, rostogoliri de castane,
printre frunze părăsite, curg pe caldarâm
de parcă ar fi o zi de iubiri părăsite.
Te privesc ca pe un străin ce fuge de noi,
epuizată mă încolăcesc în amintiri cu tine,
când ne iubeam, când soare aveam în vine.
Ce zi amestecată cu lacrimi și speranțe,
cuvinte ascunse în cărți bolnav recitite,
așa, ca o dorință ascunsă în ele și în minte.
Bătrânul obosit, ce așteaptă capătul de drum,
citind ziarele ce fac promisiuni în viitor,
poate acest drum al nostru, este la capăt,
noi, doi străini ce nu se cunosc, și nu se plac,
ceva s-a rupt în traiectoria noastră ca un arc.
Ploaie de toamnă, rostogoliri de sentimente,
pe aleile pierdute în nu știu care vise,
de parcă ploaia asta ne lasă fără timp,
greșelile pe care noi le-am petrecut,
sunt singure, încercănate, depășite.
Acum poate ne vom regăsi și vom închide arcul vieții,
numai așa soarele răsare și pe această tristă stradă.